

Mandy Stow

Groteletterboek

Het laatste liedje

THRILLERHOUSE

Studente Cathy Wilson heeft bijna haar studie rechten voltooid als een dramatische gebeurtenis haar leven op zijn kop zet. Ze gaat naar Brazilië waar ze een bijzondere man ontmoet die haar leert om mensen te kunnen doorzien. Die eigenschap komt haar goed van pas als blijkt dat een gebeurtenis uit haar verleden haar inhaalt. Ze reist daarvoor naar de andere kant van de wereld om daar, in vermomming, de dood te onderzoeken van een beroemde musicalster. Maar de concurrentie in de musicalwereld is vaak moordend. Lukt het haar om er zonder kleerscheuren uit te komen?

Mandy Stow

Het laatste liedje

for the best thrill in town

Dit is een fictief verhaal. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2018 THRILLERHOUSE

www.thrillerhouse.com

Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel

Auteur: Mandy Stow

Vertaling: Thrillerhouse

Omslagontwerp: Thrillerhouse

© Omslagfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-6260-251-9

1e druk

Dit boek is ook te verkrijgen als boek met een reguliere (kleine) letter en als dyslexie-uitgave. De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Cathy keek door het vliegtuigraampje naar het verdwijnende land onder zich. Ze had genoten van dit wonderschone Brazilië, het land waar ze een deel van haar verdriet had kunnen achterlaten. Een deel, want haar ouders kreeg ze niet terug; die waren dood en voor altijd in Brazilië.

Het had haar goed gedaan om juist daar te trachten de aller scherpste kantjes van haar immense verdriet af te halen. Ze had nu geen ouders meer. Waren ze maar nooit op reis gegaan!

Haar vader had aan haar moeder beloofd dat ze na zijn pensionering samen eerst een tocht door de Rocky

Mountains in Canada zouden maken en om daarna door de jungle van Brazilië te reizen.

Omdat ze haar, Cathy, niet alleen thuis wilden laten, hadden ze gewacht tot Cathy voor het laatste jaar naar de universiteit zou gaan; het laatste jaar van haar studie.

Haar studie zou bijna tegelijk klaar zijn met de thuiskomst van haar ouders.

Ze zou haar diploma, haar masterbul, in aanwezigheid van haar ouders in ontvangst nemen. Hoe anders zou het lopen...

Cathy had samen met James, de butler, haar ouders naar de vlieghaven gebracht en uitgelaten hadden ze haar en James gedag gezwaaid.

De volgende dag vertrok Cathy naar de

universiteit.

Er was geregeld contact tussen hen en alle drie waren ze in opperbeste stemming; Cathy omdat haar studie vlekkeloos verliep en haar ouders omdat ze enorm genoten van de tocht door de Rocky Mountains.

In de Rocky Mountains gingen haar ouders, Anthony en Elsa Wilson, steeds op pad met een gids. Maar op een dag belde de gids naar Cathy, om te vertellen dat haar ouders al heel vroeg in de ochtend, alleen, op weg waren gegaan en dat hij niet wist waar ze waren, en dat ze nog steeds niet terug waren.

Ondanks de vele zoektochten daarna werden ze niet gevonden; nooit meer. Het enige dat de hulpdiensten

gevonden hadden in een gebied waar veel grizzlyberen leefden, waren kledingresten.

Van Anthony hingen er enige broekflarden in een boom. Men concludeerde daaruit dat Anthony in de boom was geklommen om zich veilig te stellen. Hij had er niet bij nagedacht dat hij geen schijn van kans had; een grizzlybeer kan in één minuut vijftien meter omhoog klimmen in een boom. De gids had dit verteld, maar in zijn angst was hij toch de boom ingeklommen.

Van Elsa lag er tientallen meters van de boom vandaan een gedeelte van een blouse. Men was er vanuit gegaan dat Elsa had willen wegrennen. Ook zij had geen schijn van kans gehad want

een grizzlybeer haalt een snelheid van vijftig kilometer per uur als hij achter zijn prooi aanrent. Ook zij had in haar angst de regels vergeten. De gids had de kledingresten herkend; vooral het opvallende dessin van de blouse die Elsa gedragen had.

De gids had herhaaldelijk aan Anthony en Elsa de regels uitgelegd die men moest opvolgen als men een beer ontmoette. Het eerste waar men aan denken moest als er beren in de buurt waren, was dat men tijdens het wandelen flink wat lawaai moest maken. Een grote fout is om tussen de moeder en haar jongen te komen! Mocht men toch oog in oog met een beer komen, maak geen oogcontact, blijf minstens vijf minuten staan, en

loop daarna heel langzaam achteruit. De gids had dit alles aan Cathy verteld. Haar ouders hadden dus niet de regels opgevolgd. Waarom niet? Cathy had zich in eerste instantie afgevraagd of het iets met de zaken van haar vader te maken had want waarom waren ze zonder gids op pad gegaan? Waarom hadden ze zich niet gehouden aan die regels? Maar deze gedachte werd al snel door haar verdriet overspoeld; het verdriet dat zo immens was dat het al het andere verdrong.

Tijdens de herdenkingsdienst was Cathy's gezicht droog; ze had geen tranen meer over gehad.

Toen ze op de universiteit tijdens een

ceremonie haar diploma in ontvangst had genomen, hadden James en Mary, de kokkin, op de plaatsen van haar ouders gezeten.

Ze had daarna de reis door een gedeelte van Brazilië gemaakt als eerbetoon aan haar ouders omdat die, na de reis door de Rocky Mountains, naar Brazilië zouden gaan. Ze hoopte zo een beetje van haar verdriet kwijt te raken; wat natuurlijk niet gelukt was.

Aan dit alles dacht Cathy toen ze terugvloog naar huis. Ze zou aankomen op Seattle en James en Mary zouden haar komen ophalen.

Daarna zouden ze naar Portland rijden; daar was haar thuis.

Het was nu haar huis. Ze was enig kind en alle bezittingen van haar ouders

waren nu van haar. Graag had ze alles geruild voor haar ouders.

Verdere familie had ze niet. Haar moeders zuster, tante Heleen, woonde in Nederland en was Nederlandse van geboorte, net als haar moeder.

Zij was een keer naar hen in Amerika toegekomen maar zij was enige jaren geleden overleden.

“Wilt u nog iets drinken?” vroeg de stewardess.

Cathy schrok op uit haar overpeinzingen en antwoordde: “Graag een kopje thee.”

Cathy's gedachten gingen weer terug naar haar familie.

Ze had geen familie meer, geen echte. Tante Heleen was altijd vrijgezel gebleven, ooms en tantes waren er

niet en opa's en oma's al helemaal niet meer. Het enige wat er nog over was, dat nog deed denken aan de Nederlandse familie, was haar kennis van de Nederlandse taal. Haar moeder had altijd Nederlands tegen haar gepraat, net als tante Heleen.

“Mevrouw, hier is uw thee,” zei de stewardess terwijl ze Cathy een kopje thee voorhield.

“Dank u, ik had er trek in,” antwoordde Cathy.

“Wilt misschien een koekje erbij? Al zijn we dan bijna weer in Amerika, de koekjes komen uit Zwitserland; en die zijn heerlijk!” vroeg de stewardess.

“Ja, dat is zo. Ik wil graag een paar bij de thee,” antwoordde Cathy.

Even later zat Cathy te genieten van de

heerlijke koekjes. Dat is nu het voordeel van mijn vaders rijkdom. Ik kan in het vliegtuig eerste klas reizen.

Een poosje was haar aandacht op het lekkers gericht, maar al snel dacht ze weer aan thuis waar de lege plek altijd voelbaar zou zijn. Het was een zegen dat James en Mary er waren. Zonder hen zou ze niet weten wat ze moest doen.

Vanaf dat ze zich kon herinneren, waren James en Mary in hun huis. Ze was nog heel klein toen haar moeder met haar naar de butler was gegaan. Haar moeder had gezegd: “Cathy, deze vriendelijke man heet Jean-Louis Claudel, maar we noemen hem James. Mama wilde altijd al een butler hebben die James heet, en Jean-Louis vindt het

goed. Als er iets is en wij zijn er niet, ga dan naar James. Maar we hebben ook een heel lieve vrouw erbij en dat is Mary Taylor. Zij kookt voor ons. Bij deze twee mensen ben je veilig en je kunt altijd naar hen toegaan als er iets is en wij zijn er niet.”

Ze was nog maar heel klein geweest toen haar moeder haar dit vertelde, maar ze had niet de woorden die er gezegd werden onthouden, maar de lieve ogen in hun vriendelijke gezichten. Met haar kleine babyhartje had ze gevoeld dat deze mensen net zo lief waren als haar ouders en dat ze op hen onvoorwaardelijk kon vertrouwen. En nu ging ze weer naar deze twee mensen toe. Het zou als een warm en verdrietig welkom zijn.